

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/246/2018
Identifikačné číslo spisu: 8712218213
Dátum vydania rozhodnutia: 25.04.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Emil Franciscy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8712218213.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Ing. K. I., bývajúcej vo I., zastúpenej JUDr. Jánom Martincom, advokátom so sídlom v Košiciach, Werferova č. 1, proti žalovanej Letisko Poprad - Tatry, a.s., so sídlom v Poprade, Na letisko č. 100, IČO: 35 912 651, zastúpenej Mgr. Róbertom Liškom, advokátom, so sídlom v Poprade, Štefánikova č. 882/39, o poskytnutie primeraného zadosťučinenia a náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp.zn. 17 Cpr 29/2012, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 31. októbra 2017 sp.zn. 17 CoPr 5/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa v konaní domáhala určenia, že žalovaná voči nej porušila zásadu rovnakého zaobchádzania; zároveň žiadala, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť jej náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú jej spôsobila vo výške 20 000 €. V žalobe uviedla, že na základe úspešného výberového konania bola 30. mája 2011 zvolená valným zhromaždením za členku trojčlenného predstavenstva žalovanej. Diskriminačné konanie žalovanej, motivované politickými dôvodmi, videla žalobkyňa v tom, že v porovnaní s ďalšími členmi predstavenstva (nominantmi inej politickej strany) s ňou bola uzatvorená pracovná zmluva na pozíciu ekonomickej riaditeľky iba na dobu určitú do 30. júna 2012. Napriek predchádzajúcim príslubom jej bolo 18. júna 2012 oznámené, že jej pracovná zmluva sa nebude predlžovať, i keď naďalej zostane členkou predstavenstva. Týmto postupom žalovanej bola znížená dôstojnosť, profesionálna česť, odborná povest' a spoločenská vážnosť žalobkyne. V priebehu konania žalobkyňa poukázala aj na ďalšie okolnosti svedčiacie o tom, že bola žalovanou diskriminovaná. Uviedla, že počas výkonu funkcie členky predstavenstva nemala prístup do kancelárskych priestorov, lebo žalovaná vymenila kľúče od jej kancelárie, z ktorej dokonca odniesla počítač a tlačiareň. Napriek tomu, že zostala členkou predstavenstva, žalovaná jej nepredkladala materiály na zasadnutie predstavenstva, v

dôsledku čoho nemala podklady pre hlasovanie v tomto orgáne spoločnosti.

2. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 12. mája 2017 č.k. 17 Cpr 29/2012-437 zamietol žalobu.

2.1. Vychádzal z toho, že žalobkyňa bola členkou predstavenstva žalovanej spoločnosti od 30. mája 2011 do 31. marca 2013 a jej pracovný pomer u žalovanej na dobu určitú trval jeden rok (od 1. júla 2011 do 30. júna 2012). Tento postup žalovanej bol obvyklý pri uzatváraní pracovných zmlúv s novými zamestnancami. Pokiaľ následne došlo alebo nedošlo k predĺženiu trvania pracovného pomeru, prípadne k jeho zmene na dobu neurčitú, išlo tiež o postup bežný, ktorý zároveň predstavoval výsostné právo zamestnávateľa rozhodnúť, či zamestnancovi predĺži alebo nepredĺži dobu trvania pracovného pomeru. Žalovaná preukázala, že jej postup vo vzťahu k žalobkyni nebol politicky motivovaný. V tom, že žalovaná posudzovala odborné kvality zamestnanca (žalobkyne) pri rozhodovaní o ďalšom trvaní pracovného pomeru, nemožno vidieť porušenie zákazu rozdielneho zaobchádzania a diskriminácie. Za dôležité označil súd prvej inštancie to, že prípad žalobkyne je neporovnateľný s inými členmi predstavenstva žalovanej. Išlo o to, že členmi predstavenstva žalovanej sa stávali jej zamestnanci (tí, ktorí už v čase ustanovenia do tejto funkcie boli s ňou v pracovnom pomere). Na rozdiel od toho bola žalobkyňa najskôr ustanovená do funkcie členky predstavenstva a až potom sa stala zamestnankyňou žalovanej.

2.2. Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že jej žalovaná neposkytovala dostatočné informácie potrebné pre riadny výkon pracovnej funkcie a funkcie členky predstavenstva, súd prvej inštancie na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že toto tvrdenie nezodpovedá skutočnosti. Na tom nič nemenia ani ňou predložené podklady (napríklad list predsedovi predstavenstva Eurolot-Poľsko, spoločnosti Holidays Czech airlines, veľvyslanectvu Slovenskej republiky vo Váršave, Ministerstvu dopravy Slovenskej republiky), lebo podľa zistenia súdu išlo o bežnú korešpondenciu žalovanej, ktorej vybavenie nepodlieha schváleniu zo strany predstavenstva. Žalobkyňa nebola upovedomená o predstavenstve konanom 24. júla 2012 z toho dôvodu, že verejné obstarávanie prebiehalo od februára 2012 a projektová dokumentácia bola pravidelne prerokovávaná vo vedení žalovanej, ku ktorému patrila aj žalobkyňa. Žalobkyňa ako členka predstavenstva nebola členom bezpečnostného výboru, preto nebola pozvaná na zasadnutie bezpečnostného výboru, na ktorom bola oboznámená informácia o nehode vrtuľníka 3. augusta 2012; táto informácia jej bola poskytnutá až následne. Podľa názoru súdu prvej inštancie tak žalobkyňa získavala informácie potrebné pre plnenie jej úloh v primeranom rozsahu.

2.3. K tvrdeniu žalobkyne, že v rozpore s čl. II. bod 2.7 zmluvy o výkone funkcie člena predstavenstva jej žalovaná počas výkonu funkcie člena predstavenstva neposkytla primerane vybavenú kancelársku miestnosť, súd prvej inštancie na základe výsledkov vykonaného dokazovania konštatoval, že vlastnú kanceláriu náležite vybavenú kancelárskou technikou mala (tak, ako všetci zamestnanci) počas trvania pracovného pomeru. V čase výkonu (už len) funkcie členky predstavenstva mala k dispozícii kancelársku miestnosť, od ktorej jej na požiadanie boli vydané kľúče, ktoré po ukončení zasadnutia predstavenstva mala vrátiť. Takýmto režimom sa spravovali aj tí (iní) členovia predstavenstva, ktorí neboli zároveň v pracovnoprávnom vzťahu so žalovanou; ani oni nemali k dispozícii samostatnú kanceláriu a techniku vo vlastníctve žalovanej.

2.4. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie dospel k záveru, že konanie žalovanej nemalo znaky diskriminačného konania v zmysle zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 365/2004 Z.z.“), preto žalobu zamietol ako neopodstatnenú.

3. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 31. októbra 2017 sp.zn. 17 CoPr 5/2017 napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Konštatoval, že prvoinštančný súd v potrebnom rozsahu zistil rozhodujúce skutkové okolnosti a spor vecne správne rozhodol.

3.1. Odvolací súd pripomenul, že už vo svojom zrušujúcom uznesení z 24. mája 2016 sp.zn. 17 CoPr 2/2016 poukázal na to, že je na žalobkyni, aby tvrdila a preukázala diskriminačné konanie žalovanej, a že až potom je na žalovanej, aby preukázala, že neporušila zásadu rovnakého zaobchádzania. Žalobkyňa bola povinná nielen tvrdiť diskrimináciu, ale aj preukázať skutočnosti nasvedčujúce tomu, že došlo k jej priamej alebo nepriamej diskriminácii. Žalobkyňa túto (procesnú) povinnosť nesplnila. Neoznačila žiadny

dôkaz, na podklade ktorého by bolo možné prijať záver o opodstatnenosti jej skutkových tvrdení. Na druhej strane žalovaná v danom prípade bez akýchkoľvek pochybností preukázala, že k diskriminácii žalobkyne nedošlo, a to nielen ako zamestnankyne, ale tiež ako členky predstavenstva. Žalobkyňou tvrdené politické motívy konania žalovanej boli len tvrdené, avšak nepreukázané. Tým, že žalobkyňa bola ustanovená do funkcie členky predstavenstva spoločnosti, jej nevzniklo právo na založenie pracovnoprávneho vzťahu a už vôbec nie pracovnoprávneho vzťahu na celú dobu výkonu tejto funkcie, prípadne (až) na dobu neurčitú. Je vždy vecou zamestnávateľa, ako riadi svoje pracovnoprávne vzťahy, ktoré sú separátne od vzťahov v predstavenstve spoločnosti. Oba právne inštitúty, t.j. členstvo v predstavenstve spoločnosti a pracovnoprávny vzťah sú dokonca upravované v samostatných kódexoch (Obchodný zákonník a Zákonník práce). Súbeh týchto inštitútov nie je vylúčený, ich existencia sa však navzájom nepodmieňuje. Žalobkyňa si nemohla vynucovať uzavretie pracovnej zmluvy na dobu, ktorú považovala za nediskriminačnú oproti iným členom predstavenstva, ktorí do predstavenstva spoločnosti vstupovali ako dlhoroční zamestnanci žalovanej.

3.2. K diskriminácii žalobkyne nedochádzalo ani z hľadiska možnosti jej prístupu do kancelárskych priestorov žalovanej. Žiaden člen predstavenstva, ktorý nebol so žalovanou v pracovnom pomere, nemal k dispozícii len pre seba kancelárske priestory žalovanej. Také priestory mali členovia predstavenstva k dispozícii len v prípade potreby a pre účely (počas) zasadnutia predstavenstva, avšak nie v takom rozsahu, ako zamestnanci žalovanej. Počas trvania pracovného pomeru mala žalobkyňa denne k dispozícii kancelársky priestor; po jeho ukončení mohla užívať miestnosť tak, ako aj iní členovia predstavenstva, ktorí neboli zamestnancami žalovanej.

3.3. Výsledkami vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalobkyňa si robila nároky na získavanie informácií, na ktoré nemala oprávnenie. Išlo napríklad o informácie o obstarávacom konaní, ktoré bolo v kompetencii výkonného manažmentu spoločnosti. Vzhľadom na to, že žalobkyňa nebola v krízovom manažmente, bola o nehode vrtuľníka informovaná až dodatočne, na zasadnutí predstavenstva. Žalobkyňa teda nedôvodne namietala nedostatočné poskytovanie informácií zo strany žalovanej pri výkone funkcie členky predstavenstva.

3.4. Všetky tvrdenia žalobkyne o diskriminačnom konaní žalovanej sa ukázali ako neopodstatnené. Súd prvej inštancie správne v rámci vyhľadávacej zásady sám zisťoval aj ďalšie okolnosti dôležité pre posúdenie, či skutočne k diskriminácii žalobkyne dochádzalo alebo nie, nezistil však žiadne prejavy diskriminácie alebo nerovnakého zaobchádzania. Po vykonaní dokazovania dospel k správne záveru, že žalovaná so žalobkyňou konala rovnako ako s ostatnými zamestnancami (a ako ostatnými členmi predstavenstva), žalobkyňu ako zamestnankyňu v porovnaní s inými zamestnancami (a ako členku predstavenstva v porovnaní s ďalšími členmi predstavenstva) neznevýhodňovala. Neopodstatnenú žalobu preto súd prvej inštancie správne zamietol.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Uviedla, že „podobná vec nebola ešte riešená na dovolacom súde“. Súdny spor posudzovali z hľadiska pracovnoprávneho, mali ho však posudzovať tiež z hľadiska obchodnoprávneho. Podľa jej presvedčenia konala žalovaná v jej prípade v rozpore so zákazom diskriminácie. Oproti iným členom predstavenstva, s ktorými uzatvorila pracovný pomer, a to na dobu neurčitú, v jej prípade išlo len o pracovný pomer na dobu určitú, ktorý následne nechcela predĺžiť, resp. zmeniť na dobu neurčitú. U žiadneho iného člena predstavenstva žalovanej nedošlo k ukončeniu pracovného pomeru počas členstva v predstavenstve, iba v jej prípade. Funkciu, zastávanú dovtedy v pracovnom pomere žalobkyňou, obsadila následne žalovaná nečlenkou predstavenstva bez manažérskych skúseností. Odvolací súd správne uviedol, že prípad žalobkyne je neporovnateľný s inými členmi predstavenstva, podľa žalobkyne ale len potiaľ, že iba ona nemala možnosť byť u žalovanej zamestnaná na dobu neurčitú. Všetci členovia predstavenstva, pokiaľ im v tom nebránil osobitný predpis, mali uzatvorený aj pracovnoprávny pomer so žalovanou na dobu neurčitú. Prítom je „nielen prípustné, ale tiež želateľné, aby člen štatutárneho orgánu popri výkone funkcie člena štatutárneho orgánu vykonával v pracovnom pomere aj riadiacu činnosť ako vedúci zamestnanec spoločnosti“. Podľa názoru žalobkyne „z ustanovenia § 2 zákona č. 365/2004 Z.z. vyplýva, že zákonodarca kladie rozlišovaciu hranicu medzi pojmom zákaz diskriminácie a dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania, ktorý je v porovnaní so zákazom diskriminácie koncipovaný podstatne širšie. Osobitnou črtou tohto ustanovenia z hľadiska aplikačnej praxe je, že i výkon práv a povinností v súlade s dobrými

mravmi zákon podriaďuje pod zásadu rovnakého zaobchádzania, čo má principiálny právny význam aj z hľadiska procesnoprávných záruk rešpektovania a zachovávanía zásady rovnakého zaobchádzania. Súdny prvý a druhý inštancie sa vôbec nezaoberali, či výkon práv a povinností žalovanej bol v súlade s dobrými mravmi, teda zásadou rovnakého zaobchádzania, pod ktorý spadá“. V ďalšej časti dovolania žalobkyňa, aj s poukázaním na § 194 ods. 5 Obchodného zákonníka uviedla, že každý člen predstavenstva potrebuje pre výkon svojej funkcie dostatok informácií, žalovaná jej ale potrebné informácie neposkytovala. Z tohto dôvodu sa nemohla riadne zúčastňovať na rozhodovaní o chode žalovanej spoločnosti. V rozpore so zmluvou o výkone funkcie člena predstavenstva jej dokonca nebolo poskytnuté ani len technické zabezpečenie na výkon jej funkcie. Kanceláriu u žalovanej mali pridelenú všetci členovia predstavenstva, ktorí boli vo funkcii súčasne so žalobkyňou. Žalobkyni bola po zániku jej pracovného pomeru, avšak za trvania funkcie členky predstavenstva, odňatá jej kancelária a výmenou kľúčov jej bol zamedzený samostatný vstup do nej. Takto nemohla riadne vykonávať svoju funkciu. Na rozdiel od iných členov predstavenstva jej neboli poskytované ani potrebné informácie (napríklad v prípade havárie vrtuľníka alebo vo veciach verejného obstarávania). Oproti iným členom predstavenstva došlo u nej v dôsledku toho k diskriminácii. Z týchto dôvodov žiadala rozhodnutia súdov oboch inštancií zrušiť a vec vrátiť súdu prvý inštancie na ďalšie konanie.

5. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že sa stotožňuje s rozhodnutiami súdov oboch inštancií. Podľa jej názoru žalobkyňa nedôvodne vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. V dovolaní neuviedla, ktorú právnu otázku relevantnú podľa tohto ustanovenia má na mysli. Pritom v priebehu celého konania nepreukázala diskriminačné konanie žalovanej a vychádzala len zo svojich subjektívnych názorov. K porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania voči nej nedošlo, a to ani v jednej z okolností, na ktoré poukázala. Bolo len na žalovanej, aby sa rozhodla, či vôbec a na akú dobu so žalobkyňou uzatvorí pracovný pomer a či s ňou prípadne predĺži pracovný pomer dojednaný na základe vzájomnej dohody na jeden rok. K tomu nedošlo z dôvodu, že žalovaná bola nespokojná s výkonom práce žalobkyňou. K dovolacej argumentácii žalovaná uviedla, že spravidla sa členmi jej predstavenstva stávajú tí, ktorí sú s ňou už vtedy v pracovnom pomere. V prípade žalobkyne išlo o odlišnú (opačnú) situáciu - zamestnankyňou žalovanej sa stala až následne, už ako členka predstavenstva. Z odlišných prípadov nemožno vyvodzovať diskrimináciu. K podobnej situácii došlo neskôr aj v prípade iného člena predstavenstva (PhDr. S., zvoleného od 6. mája 2017), ktorý tiež nie je u žalovanej v žiadnom pracovnom pomere. V konaní bolo preukázané, že žalobkyni počas celého výkonu funkcie člena predstavenstva bola poskytovaná kancelárska miestnosť vybavená počítačom a tlačiarňou. V prípade potreby jej boli vydané kľúče od kancelárskej miestnosti, pričom sa v miestnosti aj ostatných priestoroch mohla zdržiavať podľa potreby. Žiadny z členov predstavenstva nemal nikdy pridelenú samostatnú kancelársku miestnosť, pretože letisko takýmito kancelármi nedisponuje. Tí členovia predstavenstva, ktorí boli vo funkcii súčasne so žalobkyňou, mali svoje kancelárie pridelené z titulu ich zamestnaneckého pomeru, teda nie z titulu členstva v predstavenstve žalovanej. Rovnaký postup zachováva žalovaná tiež v prípade PhDr. S. N.. Neopodstatnená je aj dovolacia argumentácia žalobkyne týkajúca sa poskytovania informácií potrebných na výkon funkcie člena predstavenstva. Pokiaľ žalobkyňa uviedla, že nebola informovaná o nehode vrtuľníka, žalovaná poukázala na to, že nehodu vyšetrovala polícia, ktorá informácie nezverejňovala. Na zasadnutie bezpečnostného výboru žalovanej k tejto nehode nebola žalobkyňa prizvaná, lebo ide o poradný orgán výkonnej riaditeľky, ktorého členom nie je žiadny člen predstavenstva. Za „účelové a zavádzajúce“ označila žalovaná tiež „tzv. neposkytnutie informácií v procese verejného obstarávania“. Samotný proces verejného obstarávania totiž u žalovanej uskutočňuje odborný aparát a predstavenstvo prerokúva a schvaľuje až konečný výsledok tohto procesu. Z týchto dôvodov žalovaná navrhla dovolanie odmietnuť podľa § 447 písm. c/ CSP.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného

sporového konania osobitné postavenie. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky; podobne, pokiaľ sa v ďalšom texte uvádza v zátvorke „ÚS“, ide o odkaz na rozhodnutie ústavného súdu).

8. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Podľa názoru žalobkyne je jej dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 216/2017, 4 Cdo 64/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 95/2017 a 8 Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

10. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka „právna“ (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní; právne otázky dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

11. V danom prípade sa žalobkyňa domáhala ochrany pred konaním žalovanej, ktoré malo - podľa jej presvedčenia - znaky diskriminácie a nerovnakého zaobchádzania.

11.1. Diskriminácia je vo všeobecnosti vymedzená ako taký spôsob zaobchádzania (vrátane odmietnutia zaobchádzania) s osobou, ktorý je pre ňu v porovnaní s inými osobami menej priaznivý so zreteľom na rasu, etnickú príslušnosť, sexuálnu orientáciu a iné ústavne stanovené charakteristiky. S tým úzko súvisí princíp rovnosti, ktorý znamená právo na to, aby sa v rovnakých prípadoch zaobchádzalo s osobami rovnako (formálny prístup) a v rozdielnych prípadoch sa toto zaobchádzanie odlišovalo (materiálny prístup). Východiskom pre materiálny prístup k rovnosti je zásada, podľa ktorej v nerovnakých prípadoch treba s osobami zaobchádzať tak, aby zaobchádzanie (odmietnutie zaobchádzania) vyjadrovalo odlišné postavenie týchto osôb.

11.2. Nie každé nerovnaké zaobchádzanie s rôznymi subjektmi možno preto kvalifikovať ako porušenie princípu rovnosti alebo ako protiprávnu diskrimináciu jedných subjektov v porovnaní s inými subjektmi.

12. Dovolací súd je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Vzhľadom na to, že dovolací súd v dovolacom konaní nevykonáva dokazovanie, nemôže ani prehodnocovať dôkazy vykonané v konaní na súdoch oboch inštancií a posudzovať správnosť z nich vyvedených skutkových zistení (záverov).

12.1. Aj v danom prípade boli podkladom pre posúdenie, či došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania a zákazu diskriminácie, výsledky vykonaného dokazovania. Na ich podklade odvolací súd

dospel k skutkovému záveru, že politická motivácia prístupu žalovanej k žalobkyni sa nepreukázala.

12.2. Dokazovanie tiež vyústilo do skutkového zistenia, že situácia žalobkyne ako zamestnankyne a členky predstavenstva žalovanej bola odlišná od situácie iných členov predstavenstva a tiež zamestnancov žalovanej. Podľa (skutkového) zistenia odvolacieho súdu k takejto odlišnosti došlo v dôsledku zaužívanej praxe vyjadrujúcej vnútorné pomery žalovanej spoločnosti. Išlo o to, že do funkcie člena predstavenstva boli predtým (v čase pred ustanovením žalobkyne do funkcie členky predstavenstva) ustanovovaní iba tí, ktorí už vtedy boli v existujúcom zamestnaneckom pomere so žalovanou (na dobu neurčitú). Naproti tomu žalobkyňa bola najskôr ustanovená do funkcie členky predstavenstva a až následne došlo k založeniu jej pracovnoprávneho vzťahu. Uzatváranie pracovných pomerov s novými zamestnancami (len) na jeden rok bolo v žalovanej spoločnosti obvyklé. Sama žalobkyňa sa pritom vyjadrila, že súbeh pracovnoprávneho pomeru a členstva v predstavenstve nie je nevyhnutný, ale „želateľný“. Táto odlišnosť existujúca pri založení pracovnoprávneho vzťahu sa premietla aj do odlišností pri ukončení tohto vzťahu [žalobkyňa s ňou neuzatvorila pracovnú zmluvu na dobu neurčitú (ale len na určitú) a po skončení jej pracovného pomeru sa s ňou nedohodla na jeho predĺžení].

12.3. Rovnako na skutkovom závere spočíva konštatovanie odvolacieho súdu, že žiaden člen predstavenstva, ktorý nebol zároveň so žalovanou v pracovnom pomere, nemal k dispozícii len pre seba kancelárske priestory žalovanej. Tie mali k dispozícii členovia predstavenstva iba v prípade potreby (na zasadnutia predstavenstva); počas trvania pracovného pomeru mala žalobkyňa (tak, ako ďalší zamestnanci) denne k dispozícii kancelársky priestor, po jeho ukončení mala k dispozícii miestnosť práve tak, ako iní členovia predstavenstva, ktorí neboli zamestnancami žalovanej.

12.4. Napokon, tiež skutkový, je odvolacím súdom prijatý záver, že žalobkyňa (tak ako aj iní členovia predstavenstva, ktorí neboli zamestnancami žalovanej) dostávala informácie vtedy a v takom rozsahu, ako to bolo potrebné a primerané z hľadiska výkonu jej funkcie členky predstavenstva žalovanej.

12.5. Takto zistený a dokazovaním ustálený skutkový základ sporu (resp. takto vyriešené otázky skutkovej povahy) nemožno v dovolacom konaní úspešne spochybňovať.

13. Dovolací súd sa - tak, ako aj v iných dovolacích konaniach - mohol zaoberať len právnymi aspektmi dovolacej argumentácie. Úvodom k tomu pripomína, že ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ CSP sa nevzťahuje na prípad, v ktorom spor určitej povahy (ako uvádza žalobkyňa: „podobná vec“) ešte nebol posudzovaný dovolacím súdom. Toto ustanovenie dopadá na situáciu, v ktorej určitá „právna otázka“ nebola ešte dovolacím súdom riešená (preto ani nedošlo k ustáleniu jeho rozhodovacej praxe).

14. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 má určujúci význam vymedzenie „právnej“ otázky, ktorá bola riešená odvolacím súdom, avšak dovolací súd ju dosiaľ ešte neriešil. Pritom sama polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia nezodpovedajú kritériu danému týmto ustanovením (1 Cdo 51/2017, 2 Cdo 71/2018, 3 Cdo 172/2018, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 128/2017, 7 Cdo 99/2018, 8 Cdo 169/2018). Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z tohto ustanovenia, nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú právnu otázku mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu (3 Cdo 141/2018).

15. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky relevantnej podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dovolací súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávnych a hmotnoprávnych otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa); v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania.

16. Z dovolania vyplýva, že žalobkyňa vytýka odvolaciemu súdu viacero nesprávností, sčasti namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je podložené náležitým zistením skutkových okolností významných pre správne právne posúdenie veci, kritizuje správnosť jeho právnych úvah, náhľadov a záverov, ako aj neopodstatnenosť niektorých jeho konštatovaní. Ani pri posudzovaní dovolania žalobkyne podľa obsahu

tohto mimoriadneho opravného prostriedku (§ 124 ods. 1 CSP) však z neho nevyplýva, konkrétne ktorou „právnou“ otázkou (odvolacím súdom riešenou, dovolacím súdom ale dosiaľ neriešenou) bola podľa jej názoru založená prípustnosť ňou podaného dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. V dôsledku nevymedzenia právnej otázky relevantnej v zmysle tohto ustanovenia neboli dané predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu.

17. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa nevymedzila uplatnený dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP, dovolací súd odmietol jej dovolanie podľa § 447 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP.

18. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 vo výroku o odmietnutí dovolania a 2 : 1 vo výroku o náhrade trov dovolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.